

Sbírka soudních rozhodnutí

USNESENÍ TRIBUNÁLU (osmého senátu)

11. listopadu 2014*

„Žaloba na neplatnost — Reforma služebního řádu úředníků Evropské unie a pracovního řádu ostatních zaměstnanců Unie — Méně výhodný režim v oblasti paušální náhrady cestovních výdajů a prodloužení dovolené za kalendářní rok o další dny dovolené jako doby na cestu — Nedostatek osobního dotčení — Mimosmluvní odpovědnost — Příčinná souvislost — Žaloba, která je zčásti zjevně nepřijatelná a zčásti zjevně postrádající jakýkoliv právní základ“

Ve věci T-20/14,

Huynh Duong Vi Nguyen, úřednice Rady Evropské unie, s bydlištěm ve Woluwe-Saint-Lambert (Belgie), zastoupená M. Velardem, advokátem,

žalobkyně,

proti

Evropskému parlamentu, zastoupenému L. Visaggiem a E. Taneva, jako zmocněnci,

a

Radě Evropské unie, zastoupené M. Bauerem a A. Bischem, jako zmocněnci,

žalovaným,

jejímž předmětem je zaprvé návrh, podaný na základě článku 263 SFEU, na zrušení čl. 1 odst. 65 písm. b) a odst. 67 písm. d) nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU, Euroatom) č. 1023/2013 ze dne 22. října 2013, kterým se mění služební řád úředníků Evropské unie a pracovní řád ostatních zaměstnanců Evropské unie (Úř. věst. L 287, s. 15), v rozsahu, v němž tato ustanovení váží nárok na náhradu ročních cestovních výdajů a na dobu na tuto cestu na nárok na příspěvek za práci v zahraničí nebo na příspěvek za pobyt v zahraničí, a zadruhé návrh na náhradu majetkové a nemajetkové újmy, kterou žalobkyně údajně utrpěla, na základě článku 340 SFEU,

TRIBUNÁL (osmý senát),

ve složení D. Gratsias, předseda, M. Kančeva (zpravodajka) a C. Wetter, soudci,

vedoucí soudní kanceláře: E. Coulon,

vydává toto

* Jednací jazyk: francouzština.

Usnesení

Skutečnosti předcházející sporu

- 1 Článek 4 přílohy VII nařízení č. 31 (EHS)/11 (ESAE), kterým se stanoví služební řád úředníků a pracovní řád ostatních zaměstnanců Evropského hospodářského společenství a Evropského společenství pro atomovou energii (Úř. věst. 1962, 45, s. 1385), ve znění použitelném do 31. prosince 2013 (dále jen „služební řád použitelný do 31. prosince 2013“), stanovil:

„1. Příspěvek za práci v zahraničí ve výši 16 % z celkového součtu základního platu, příspěvku na domácnost a příspěvku na vyživované dítě vyplácených úředníkovi je poskytován:

a) úředníkům,

- kteří nejsou a nikdy nebyli státními příslušníky státu, na jehož území se nachází místo, kde jsou zaměstnáni, a
- kteří v době pěti let končících šest měsíců přede dnem jejich nástupu do služebního poměru neměli na evropském území tohoto státu ani bydliště, ani zde nevykonávali své hlavní povolání. Pro účely tohoto ustanovení se nepřihlíží k okolnostem vyplývajícím z práce konané pro některý jiný stát nebo mezinárodní organizaci;

b) úředníkům, kteří jsou nebo byli státními příslušníky státu, na jehož území se nachází místo, kde jsou zaměstnáni, ale kteří v době deseti let přede dnem jejich nástupu do služebního poměru měli bydliště mimo evropské území uvedeného státu z důvodů jiných, než je výkon funkce ve službách státu nebo mezinárodní organizace.

[...]

2. Úředník, který není a nikdy nebyl státním příslušníkem státu, na jehož území je zaměstnán, a který nesplňuje podmínky odstavce 1, má nárok na příspěvek za pobyt v zahraničí, který činí jednu čtvrtinu příspěvku za práci v zahraničí.

[...]“

- 2 Článek 7 přílohy VII služebního řádu použitelného do 31. prosince 2013 stanovil:

„1. Úředník má nárok na náhradu cestovních výdajů pro sebe, svého manžela/manželku a vyživované osoby žijící s ním skutečně v jeho domácnosti:

- a) při svém jmenování, na cestu z místa náboru do místa jeho zaměstnání;
- b) při skončení služebního poměru ve smyslu článku 47 služebního řádu, z místa jeho zaměstnání do místa svého původu vymezeném [vymezeného] v odstavci 3 níže;
- c) při jakémkoli stěhování, které zahrnuje změnu místa jeho zaměstnání.

V případě úmrtí úředníka má vdova a vyživované osoby nárok na náhradu cestovních výdajů za stejných podmínek.

Cestovní výdaje též zahrnují náklady na rezervaci místenky, přepravu zavazadel a případně na nezbytně vynaložené hotelové výdaje.

2. Základem pro výpočet náhrad je jízdné za první třídu železnice po nejkratší a nejehospodárnější obvyklé trase mezi místem zaměstnání a místem nábora nebo místem původu.

Přesahuje-li trasa uvedená v prvním pododstavci vzdálenost 500 km a v případech, kdy obvyklá trasa vede přes moře, má dotčený úředník po předložení letenek nárok na náhradu výdajů za leteckou dopravu třídou „business“; nebo rovnocenným způsobem. Pokud úředník použije jiné než výše uvedené dopravní prostředky, vypočítá se náhrada podle nákladů na železniční spoj bez ubytování v lůžkovém voze. Není-li výpočet na tomto základě možný, stanoví se podmínky náhrady zvláštním rozhodnutím orgánu oprávněného ke jmenování.

3. Místo úředníkovy původu se určí při jeho jmenování s přihlédnutím k místu nábora nebo místu jeho životních zájmů. Takto určené místo původu může být zvláštním rozhodnutím orgánu oprávněného ke jmenování změněno v průběhu úředníkovy služby nebo v době odchodu ze služby. Je-li však úředník ve funkci, učiní se takové rozhodnutí pouze výjimečně a po předložení příslušných průkazných dokladů úředníkem.“

3 Článek 8 přílohy VII služebního řádu použitelného do 31. prosince 2013 stanovil:

„1. Úředník má nárok, aby mu v každém kalendářním roce byla proplacena za jeho osobu, a jestliže má nárok na příspěvek na domácnost, také za manžela/manželku a vyživované děti ve smyslu článku 2, částka rovnající se jeho cestovním výdajům z místa zaměstnání do místa původu, jak je uvedeno v článku 7.

[...]

2. Paušální náhrada je založena na příspěvku na jeden kilometr vzdálenosti mezi místem zaměstnání a místem nábora nebo původu úředníka; uvedená vzdálenost se vypočítá podle metody stanovené v čl. 7 odst. 2 prvním pododstavci.

Výše příspěvku podle vzdálenosti v kilometrech činí:

0 EUR za každý kilometr od	0 do 200 km
0,3790 EUR za každý kilometr od	201 do 1 000 km
0,6316 EUR za každý kilometr od	1 001 do 2 000 km
0,3790 EUR za každý kilometr od	2 001 do 3 000 km
0,1262 EUR za každý kilometr od	3 001 do 4 000 km
0,0609 EUR za každý kilometr od	4 001 do 10 000 km
0 EUR za každý kilometr nad	10 000 km.

K uvedenému příspěvku na cestovné za kilometr se připočítá doplňkový paušální příspěvek:

[...]

— 378,93 EUR, je-li vzdálenost po železnici mezi místem výkonu služebních povinností a místem původu větší než 1 450 km.

[...]

4. Předchozí ustanovení platí pro úředníky, jejichž místo zaměstnání se nachází na území členských států. [...]

Uvedené cestovní výdaje budou uhrazeny paušální platbou vycházející z nákladů na leteckou dopravu třídou, která je bezprostředně vyšší než ekonomická třída.“

4 Článek 7 přílohy V služebního řádu použitelného do 31. prosince 2013 stanovil:

„K době [dovolené za kalendářní rok] se přičte doba vycházející ze vzdálenosti po železnici mezi místem dovolené a místem zaměstnání, která se vypočte takto:

při vzdálenosti 50 až 250 km: jeden den na cestu tam a zpět,

při vzdálenosti 251 až 600 km: dva dny na cestu tam a zpět,

při vzdálenosti 601 až 900 km: tři dny na cestu tam a zpět,

při vzdálenosti 901 až 1 400 km: čtyři dny na cestu tam a zpět,

při vzdálenosti 1 401 až 2 000 km: pět dní na cestu tam a zpět,

při vzdálenosti více než 2 000 km: šest dní na cestu tam a zpět.

Pro účely tohoto článku se místem dovolené s ohledem na dovolenou za kalendářní rok rozumí místo původu úředníka.

Předchozí ustanovení platí pro úředníky, jejichž místo zaměstnání se nachází na území členských států.
[...]

[...]“

5 Článek 1 odst. 67 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU, Euratom) č. 1023/2013 ze dne 22. října 2013, kterým se mění služební řád úředníků Evropské unie a pracovní řád ostatních zaměstnanců Evropské unie (Úř. věst. L 287, s. 15), stanoví následující:

„Příloha VII se mění takto:

[...]

d) článek 8 se nahrazuje tímto:

„Článek 8

1. Úředník, který má nárok na příspěvek za práci v zahraničí nebo na příspěvek za pobyt v zahraničí, má v rámci omezení stanoveného v odstavci 2 nárok, aby mu v každém kalendářním roce byla proplacena za jeho osobu, a jestliže má nárok na příspěvek na domácnost, také za manžela/manželku a vyživované děti ve smyslu článku 2, paušální náhrada odpovídající nákladům na cestu z místa zaměstnání do místa původu, jak je uvedeno v článku 7.

[...]

2. Paušální náhrada je založena na příspěvku na jeden kilometr zeměpisné vzdálenosti mezi místem zaměstnání a místem původu úředníka.

Nachází-li se místo původu určené podle článku 7 mimo území členských států Unie, mimo země a území uvedené v příloze II ke Smlouvě o fungování Evropské unie a mimo území členských států Evropského sdružení volného obchodu, je paušální náhrada založena na příspěvku na jeden kilometr

zeměpisné vzdálenosti mezi místem zaměstnání úředníka a hlavním městem členského státu, jehož je státním příslušníkem. Na paušální náhradu nemá nárok úředník, jehož místo původu se nachází mimo území členských států Unie, mimo země a území uvedené v příloze II ke Smlouvě o fungování Evropské unie, mimo území členských států Evropského sdružení volného obchodu, a který není státním příslušníkem členského státu.

Výše příspěvku podle vzdálenosti v kilometrech činí:

0 EUR za každý km vzdálenosti od	0 do 200 km
0,3790 EUR za každý km vzdálenosti od	201 do 1 000 km
0,6316 EUR za každý km vzdálenosti od	1 001 do 2 000 km
0,3790 EUR za každý km vzdálenosti od	2 001 do 3 000 km
0,1262 EUR za každý km vzdálenosti od	3 001 do 4 000 km
0,0609 EUR za každý km vzdálenosti od	4 001 do 10 000 km
0 EUR za každý km vzdálenosti nad	10 000 km.

K uvedenému příspěvku podle vzdálenosti v kilometrech se připočítá paušální příplatek ve výši:

- 189,48 EUR, je-li zeměpisná vzdálenost mezi místem zaměstnání a místem původu od 600 km do 1 200 km,
- 378,93 EUR, je-li zeměpisná vzdálenost mezi místem zaměstnání a místem původu větší než 1 200 km.

Výše shora uvedeného příspěvku na kilometrové a paušálního příplatku se upravuje každým rokem ve stejném poměru jako odměny.

[...]

4. Odstavce 1, 2 a 3 tohoto článku se vztahují na úředníky, jejichž místo zaměstnání se nachází na území členských států. [...]

Tato paušální náhrada vychází z nákladů na leteckou dopravu v ekonomické třídě.“

6 Článek 1 odst. 65 nařízení č. 1023/2013 stanoví:

„Příloha V se mění takto:

[...]

b) článek 7 se nahrazuje tímto:

„Úředníkům, kteří mají nárok na příspěvek za práci v zahraničí nebo na příspěvek za pobyt v zahraničí, se pro účely návštěvy jejich vlasti k dovolené za kalendářní rok přičte dodatečná dovolená v rozsahu dvou a půl dne.

První odstavec se vztahuje na úředníky, jejichž místo zaměstnání se nachází na území členských států. V případě, že místo zaměstnání leží mimo uvedená území, stanoví se délka dovolené ve vlasti zvláštním rozhodnutím, které přihledne ke zvláštním potřebám.“

- 7 Podle čl. 3 odst. 2 nařízení č. 1023/2013 se tato ustanovení použijí ode dne 1. ledna 2014.
- 8 Žalobkyně Huynh Duong Vi Nguyen měla při náboru místo původu v New Yorku (Spojené státy). S ohledem na belgickou státní příslušnost a na místo zaměstnání, tj. Brusel (Belgie), nesplňovala podmínky pro vznik nároku na příspěvek za práci v zahraničí stanovené v čl. 4 odst. 1 písm. a) služebního řádu použitelného do 31. prosince 2013. Nesplňovala ani podmínky pro vznik nároku na tento příspěvek stanovené v čl. 4 odst. 1 písm. b) téhož služebního řádu. S ohledem na státní příslušnost a na místo zaměstnání neměla nárok ani na příspěvek za pobyt v zahraničí stanovený v čl. 4 odst. 2 služebního řádu použitelného do 31. prosince 2013. Měla naproti tomu nárok na náhradu cestovních výdajů z místa svého zaměstnání do místa původu stanovenou v článku 8 přílohy VII služebního řádu použitelného do 31. prosince 2013, jakož i nárok na dobu na cestu stanovenou v článku 7 přílohy V téhož služebního řádu. Od nástupu do služebního poměru dne 1. června 2009 měla žalobkyně v každém kalendářním roce nárok na částku 4 835,53 eura jako cestovní výdaje za její osobu, jejího manžela a jejich dítě, jakož i na dodatečnou dovolenou v rozsahu šesti dnů z titulu doby na cestu.

Řízení a návrhová žádání účastníků řízení

- 9 Žalobkyně podala projednávanou žalobu návrhem došlým kanceláři Tribunálu dne 8. ledna 2014.
- 10 Podáními došlými kanceláři Tribunálu dne 26. a 27. března 2014 Rada Evropské unie a Evropský parlament vznesly každý samostatně námitku nepřípustnosti podle čl. 114 odst. 1 jednacího řádu Tribunálu.
- 11 Dne 12. května 2014 žalobkyně předložila vyjádření k námitkám Rady a Parlamentu.
- 12 Žalobkyně v žalobě navrhuje, aby Tribunál:
- zrušil ustanovení nařízení č. 1023/2013, kterými se mění článek 7 přílohy V a článek 8 přílohy VII služebního řádu úředníků Evropské unie tak, že váží nárok na cestovní výdaje a na dobu na cestu na příspěvek za práci v zahraničí nebo na příspěvek za pobyt v zahraničí;
  - uložil Radě a Parlamentu, aby jí zaplatily částku 169 051,96 eur jako náhradu majetkové újmy, jakož i částku 40 000 eur jako náhradu nemajetkové újmy, včetně úroků z prodlení a kompenzačních úroků ve výši 6,75 %;
  - uložil Radě a Parlamentu náhradu nákladů řízení.
- 13 Rada navrhuje, aby Tribunál:
- žalobu odmítl jako nepřípustnou;
  - uložil žalobkyni náhradu nákladů řízení.
- 14 Parlament navrhuje, aby Tribunál:
- žalobu odmítl jako nepřípustnou;
  - uložil žalobkyni náhradu nákladů řízení.
- 15 Podáním došlým kanceláři Tribunálu dne 16. dubna 2014 podala Evropská komise návrh na vstup do řízení jako vedlejší účastnice na podporu návrhových žádání Parlamentu a Rady.

Právní otázky

- 16 Podle čl. 114 odst. 1 jednacího řádu platí, že požaduje-li to některý účastník řízení, Tribunál může vydat rozhodnutí o nepřipustnosti, aniž by se zabýval věcí samou. Podle odstavce 3 téhož článku se návrh projedná ústně, nerozhodne-li Tribunál jinak. Kromě toho článek 111 jednacího řádu stanoví, že je-li Tribunál zjevně nepřislušný k projednání určitého návrhu nebo je-li určitý návrh zjevně nepřipustný nebo zjevně postrádá jakýkoli právní základ, může Tribunál, aniž by pokračoval v řízení, rozhodnout usnesením obsahujícím odůvodnění.
- 17 Tribunál v daném případě pokládá věc za dostatečně objasněnou písemnostmi ve spisu, a proto není důvodné zahájit ústní část řízení.
- 18 Žalobkyně, úřednice AST II, zařazená na oddělení „Sdělovací prostředky / tisková služba“ ředitelství Rady „Komunikace a transparentnost“, se projednáváním žalobou v meritu domáhá zprvce zrušení čl. 1 odst. 65 písm. b) nařízení č. 1023/2013, jakož i čl. 1 odst. 67 písm. d) téhož nařízení (dále jen „napadená ustanovení“) v rozsahu, v němž tato ustanovení váží nárok na náhradu ročních cestovních výdajů a na dobu na tuto cestu na nárok na příspěvek za práci v zahraničí nebo na příspěvek za pobyt v zahraničí, a zadruhé se domáhá náhrady majetkové a nemajetkové újmy, kterou utrpěla v důsledku přijetí napadených ustanovení.
- 19 Na podporu svého návrhu na zrušení žalobkyně uplatňuje pět žalobních důvodů, které vycházejí zprvce z porušení práva pracovníků na informování a projednávání, tak jak je zakotveno v článku 27 Listiny základních práv Evropské unie, zadruhé z porušení zásady ochrany nabytých práv, zásad v oblasti „časové působnosti práva“ a zásady právní jistoty, zatřetí z porušení zásady ochrany legitimního očekávání, začtvrté z porušení zásady rovného zacházení a zapáté z porušení zásady proporcionality.
- 20 Na podporu svého návrhu na náhradu újmy žalobkyně uvádí, že mezi napadenými ustanoveními a majetkovou újmou, kterou utrpěla tím, že na léta služby, která jí zbývají do odchodu do důchodu, přišla o náhradu cestovních výdajů a o dobu na cestu, existuje příčinná souvislost. Žalobkyně rovněž tvrdí, že skutečnost, že přijde o náhradu cestovních výdajů a o dobu na cestu, jí způsobí nemajetkovou újmu, jelikož bude těžší udržet si citovou vazbu k místu původu.
- 21 Parlament a Rada, každý samostatně, namítají nepřipustnost návrhu na zrušení, jakož i návrhu na náhradu újmy.

K návrhu na zrušení

- 22 Parlament a Rada zpochybňují aktivní legitimaci žalobkyně. Parlament mimoto tvrdí, že žalobkyně v žádném případě nemá právní zájem na podání žaloby namířené proti čl. 8 odst. 1 přílohy VII nového služebního řádu.
- 23 Co se týče aktivní legitimace, Rada tvrdí, že žalobkyně není napadenými ustanoveními bezprostředně dotčena, protože právní postavení žalobkyně podstatným způsobem mění a konečný postoj orgánu vůči její osobě zachycují pouze individuální rozhodnutí přijatá orgánem oprávněným ke jmenování (dále jen „OOJ“), a to například v podobě výplatní pásky, na níž chybí náhrada cestovních výdajů, nebo v podobě individuálního rozhodnutí o počtu dní dovolené poskytnutých jako doba na cestu.
- 24 Podle Parlamentu a Rady kromě toho žalobkyně není napadenými ustanoveními osobně dotčena. Parlament a Rada v podstatě tvrdí, že napadená ustanovení jsou obecná, a mají být tudíž aplikována na všechny úředníky, kteří se nachází nebo se v budoucnu budou nacházet v objektivně stejné právní a faktické situaci jako žalobkyně.

- 25 V tomto ohledu je třeba připomenout, že nařízení č. 1023/2013 bylo přijato na základě článku 336 SFEU řádným legislativním postupem. Je tedy nutno konstatovat, že napadená ustanovení spadají do kategorie aktů s obecnou působností, které mají legislativní povahu a u nichž čl. 263 čtvrtý pododstavec SFEU podmiňuje přípustnost žalob na neplatnost podaných fyzickými nebo právníckými osobami dodržením podmínek bezprostředního a osobního dotčení (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 3. října 2013, *Inuit Tapiriit Kanatami a další v. Parlament a Rada*, C-583/11 P, Sb. rozh., EU:C:2013:625, body 56 až 60).
- 26 Je tedy třeba přezkoumat, zda v projednávaném případě žalobkyně splňuje ve vztahu k napadeným ustanovením podmínky bezprostředního a osobního dotčení.
- 27 V tomto ohledu je třeba připomenout, že podle ustálené judikatury splňují fyzické nebo právnícké osoby podmínku osobního dotčení pouze tehdy, zasahuje-li je napadený akt z důvodu určitých vlastností, které jsou pro ně specifické, nebo faktické situace, která je vymezuje vzhledem ke všem ostatním osobám, a tím je individualizuje způsobem obdobným tomu, jakým by byl individualizován adresát rozhodnutí (rozsudky ze dne 15. července 1963, *Plaumann v. Komise*, 25/62, Recueil, EU:C:1963:17; ze dne 29. dubna 2004, *Itálie v. Komise*, C-298/00 P, Recueil, EU:C:2004:240, bod 36; ze dne 9. června 2011, *Comitato „Venezia vuole vivere“ a další v. Komise*, C-71/09 P, C-73/09 P a C-76/09 P, Sb. rozh., EU:C:2011:368, bod 52, a *Inuit Tapiriit Kanatami a další v. Parlament a Rada*, bod 25 výše, EU:C:2013:625, bod 72).
- 28 Žalobkyně tvrdí, že podmínka osobního dotčení je v projednávaném případě splněna dvojnásobně. Svoji individualizaci totiž může odvodit z práva každého úředníka účastnit se procesů, jejichž cílem je změna služebního řádu, na základě článku 27 Listiny základních práv, jakož i z dopadů, které na ni mají napadená ustanovení, a to konkrétně z okamžité a jisté ztráty nároku na cestovní výdaje a na dobu na cestu.
- 29 Kromě toho žalobkyně namítá, že by neuznání jejího osobního dotčení v rámci projednávané žaloby vedlo k tomu, že aby mohla podat žalobu proti individuálním prováděcím rozhodnutím přijatým OJ na základě článku 270 SFEU, musela by využít postupu před zahájením soudního řízení stanoveného v článku 90 služebního řádu. To by přitom podle žalobkyně představovalo porušení jejího práva na účinnou právní ochranu.
- 30 Tyto argumenty však musí být odmítnuty.
- 31 Pokud jde o argument žalobkyně související s právem účastnit se určitých procesů, které plyne každému úředníkovi z článku 27 Listiny základních práv, je třeba připomenout, že skutečnost, že se určitá osoba jakýmkoli způsobem účastní procesu, jenž vede k přijetí aktu Evropské unie, může tuto osobu individualizovat ve vztahu k dotčenému aktu jen tehdy, když jí použitelná unijní právní úprava poskytuje určité procesní záruky. Není-li výslovně stanoveno jinak, proces přípravy aktů s obecnou působností, ani tyto akty samotné nevyžadují podle obecných zásad unijního práva, jako je právo být vyslechnut, účast dotčených osob, jelikož se má za to, že jejich zájmy jsou zastupovány politickými orgány povolányými k přijetí těchto aktů (rozsudek ze dne 2. března 2010, *Arcelor v. Parlament a Rada*, T-16/04, Sb. rozh., EU:T:2010:54, bod 119).
- 32 V projednávaném případě je nutno konstatovat, že článek 336 SFEU, na jehož základě byla přijata napadená ustanovení, článek 10 služebního řádu, ani článek 27 Listiny základních práv nepřiznávají zaměstnancům orgánů Unie jako jednotlivcům žádné procesní právo.
- 33 V tomto ohledu je třeba uvést, že i když lze právo pracovníků na informování a na projednávání, zakotvené v článku 27 Listiny základních práv, a právo na kolektivní vyjednávání a kolektivní akci, zakotvené v článku 28 této Listiny, aplikovat na vztahy mezi orgány Unie a jejich zaměstnanci, jak

vyplývá z rozsudku ze dne 19. září 2013, *Přezkum Komise v. Strack* (C-579/12 RX-II, Sb. rozh., EU:C:2013:570), je jejich výkon podle samotného znění těchto ustanovení omezen na případy a podmínky stanovené unijním právem.

- 34 Pokud jde o úředníky Unie, služební řád použitelný do 31. prosince 2013 v čl. 10 prvním a druhém pododstavci stanovil, že každý návrh Komise na změnu služebního řádu je projednán s úředníky prostřednictvím smíšeného orgánu, Výboru pro služební řád, který se skládá ze zástupců orgánů Unie a stejného počtu zástupců jejich výborů zaměstnanců. Článek 10b druhý pododstavec téhož služebního řádu kromě toho stanovil, že návrhy Komise uvedené v článku 10 mohou být projednány reprezentativními odborovými a zaměstnaneckými organizacemi.
- 35 Služební řád použitelný do 31. prosince 2013 naproti tomu úředníkům jako jednotlivcům nepřiznával žádné právo na účast při jeho novelizaci.
- 36 Argument žalobkyně, podle kterého v projednávaném případě nebylo dodrženo pravidlo účasti odborových organizací, je kromě toho, že představuje pouhé tvrzení, na jehož podporu žalobkyně neuvádí žádný důkaz, irelevantní, protože tvrzené porušení procesního práva odborových organizací v rámci procesu novelizace služebního řádu, by v žádném případě nemělo vliv na existenci procesního práva žalobkyně.
- 37 Z toho vyplývá, že žalobkyně nemůže na podporu tvrzení, že je napadenými ustanoveními osobně dotčena, argumentovat články 27 a 28 Listiny základních práv.
- 38 Pokud jde o argument žalobkyně, podle kterého je napadenými ustanoveními osobně dotčena kvůli jejich jistému a okamžitému dopadu na její právní postavení, je třeba uvést, že takový argument nesouvisí s prokazováním osobního dotčení žalobkyně, nýbrž s prokazováním jejího bezprostředního dotčení, jak správně poznamenávají Parlament a Rada.
- 39 Žalobkyně nicméně ve svém vyjádření k námitkám nepřípustnosti upřesnila, že její osobní dotčení plyne z okolnosti, že patří do omezené skupiny 30 úředníků, na které budou mít napadená ustanovení jistý a okamžitý dopad spočívající v tom, že jim bude odejmut nabytý nárok, a to náhrada cestovních výdajů a doba na cestu. Podle žalobkyně totiž pouze tyto úředníci měli až dosud nárok na náhradu cestovních výdajů a na dobu na cestu, aniž zároveň měli nárok na příspěvek za práci v zahraničí nebo na příspěvek za pobyt v zahraničí. Vzhledem k tomu, že napadená ustanovení napříště váží nároky na náhradu cestovních výdajů a na dobu na cestu na nárok na příspěvek za pobyt v zahraničí nebo na příspěvek za práci v zahraničí, vedou k odnětí nároku, který nabyla omezená skupina osob. Žádná jiná osoba než osoby patřící do této skupiny se podle žalobkyně v budoucnu neocitne v obdobné právní a faktické situaci, protože úředníkům přijatým od 1. ledna 2014 již nároky na náhradu cestovních výdajů a na dobu na cestu nevzniknou, pokud nebudou mít nárok na příspěvek za práci v zahraničí, nebo na příspěvek za pobyt v zahraničí.
- 40 V tomto ohledu je třeba připomenout, že pokud se napadený akt dotýká skupiny osob, jež byly nebo mohly být známy v okamžiku přijetí tohoto aktu, a na základě kritérií, která jsou členům skupiny vlastní, tyto osoby mohou být tímto aktem osobně dotčeny, neboť patří k omezenému okruhu hospodářských subjektů (viz rozsudek ze dne 23. dubna 2009, *Sahlstedt a další v. Komise*, C-362/06 P, Sb. rozh., EU:C:2009:243, bod 30 a citovanou judikaturu).
- 41 Judikatura mimoto umožňuje považovat osobu za osobně dotčenou určitým aktem, protože patří k omezenému okruhu hospodářských subjektů, pokud tento akt mění práva, která tato osoba nabyla před jeho přijetím (viz usnesení ze dne 17. února 2009, *Galileo Lebensmittel v. Komise*, C-483/07 P, Sb. rozh., EU:C:2009:95, bod 46 a citovanou judikaturu).

- 42 V projednávaném případě je však třeba poukázat na to, že žalobkyně nepředložila bližší tvrzení o právní a faktické situaci, ani o totožnosti úředníků, kteří se ocitnou v obdobné situaci jako ona sama. Upřesnila pouze to, že je připravena poskytnout další informace, bude-li to Tribunál považovat za nezbytné, a navrhnout Tribunálu, aby v tomto směru položil Parlamentu a Radě určité otázky.
- 43 Je přitom na žalobkyni, aby v rámci žaloby podané proti aktu s obecnou působností, který má legislativní povahu, jak tomu bylo v projednávaném případě, prokázala, že splňuje podmínku osobního dotčení stanovenou v článku 263 SFEU.
- 44 V tomto smyslu je třeba uvést, že pokud žalobkyně tvrdí, že patří k omezenému okruhu úředníků, kteří se nachází v obdobné právní a faktické situaci jako ona sama, je na ní, aby v tomto ohledu předložila důkaz.
- 45 I kdyby se ostatně prokázalo, že žalobkyně skutečně patří k omezenému okruhu úředníků, na které budou mít napadená ustanovení dopad spočívající v tom, že jim bude odejmut nárok na náhradu cestovních výdajů a na dobu na cestu, což jak se zdá, Rada implicitně uznává, je nutno konstatovat, že tato okolnost nevyplývá z odnětí nároku nabytého pouze těmito úředníky.
- 46 Na rozdíl od toho, co tvrdí žalobkyně, totiž neexistovalo nabyté právo na náhradu cestovních výdajů a na dobu na cestu, které by bylo vlastní úředníkům, kteří neměli nárok na příspěvek za práci v zahraničí, nebo na příspěvek za pobyt v zahraničí. Jak vyplývá z článku 7 přílohy V služebního řádu použitelného do 31. prosince 2013 a článku 8 přílohy VII téhož služebního řádu, nárok na cestovní výdaje a dobu na cestu měli nezávisle na příspěvku za práci v zahraničí, nebo příspěvku za pobyt v zahraničí ve skutečnosti všichni úředníci Unie.
- 47 Rozhodnutí Parlamentu a Rady, že na základě napadených ustanovení ve svém důsledku váží nároky na náhradu cestovních výdajů a na dobu na cestu na nárok na příspěvek za práci v zahraničí, nebo na příspěvek za pobyt v zahraničí, vede k odnětí uvedených nároků žalobkyni z důvodu právní a faktické situace, ve které se žalobkyně, stejně jako ostatní úředníci, právě nachází. Na rozdíl od toho, co žalobkyně tvrdí, není ostatně vyloučeno, že se ostatní úředníci v budoucnu ocitnou v obdobné situaci jako ona sama. Mohlo by jít například o úředníka, který by pozbyl příspěvek za práci v zahraničí v důsledku přerazení na území členského státu, jehož je státním příslušníkem, a který by nesplnil podmínky pro vznik nároku na příspěvek za pobyt v zahraničí stanovené v čl. 4 odst. 2 přílohy VII služebního řádu. Byla by mu tedy odejmuta náhrada cestovních výdajů a doba na cestu.
- 48 Podle ustálené judikatury přitom platí, že možnost určit při přijetí napadeného opatření více či méně přesně počet nebo dokonce i totožnost právních subjektů, na něž se opatření použije, neznamená, že tyto subjekty musí být považovány za osobně dotčené tímto opatřením, pokud je nesporné, že se toto použití provádí na základě objektivní právní nebo faktické situace definované dotčeným aktem (viz rozsudek Arcelor v. Parlament a Rada, bod 31 výše, EU:T:2010:54, bod 106 a citovanou judikaturu).
- 49 Z toho vyplývá, že žalobkyně není napadenými ustanoveními osobně dotčena.
- 50 Uvedený závěr nemůže zpochybnit argument žalobkyně, který za situace, kdy nelze připustit, že je žalobkyně napadenými ustanoveními v rámci projednávané žaloby osobně dotčena, vychází z toho, že by musela využít postupu před zahájením soudního řízení stanoveného v článku 90 služebního řádu, což by představovalo porušení práva na účinnou právní ochranu.
- 51 Argument žalobkyně je založen na předpokladu, zpochybňovaném Parlamentem i Radou, že ani její výplatní páska za měsíc červenec roku 2014, ani výkaz dnů dovolené poskytnutých z titulu doby na cestu v informačním systému Rady pro plánování dovolené, nejsou akty, které se jí nepříznivě dotýkají, takže podle článku 91 služebního řádu bude moci podat žalobu k unijním soudům teprve až po skončení postupu před zahájením soudního řízení upraveného v článku 90 téhož služebního řádu.

- 52 Je třeba připomenout, že Tribunálu v rámci projednávané věci nebyla podána žaloba na neplatnost, která by směřovala proti případným konkludentním či výslovným rozhodnutím Rady provádějícím vůči žalobkyni článek 7 přílohy V a článek 8 přílohy VII služebního řádu, nýbrž žaloba na neplatnost směřující proti ustanovením pozměňujícím tento služební řád. Otázka, zda je žalobkyně napadenými ustanoveními osobně dotčena, a zda je tedy projednávaná žaloba přípustná, přitom nezávisí na přípustnosti hypotetické žaloby proti individuálním rozhodnutím OJ týkajícím se žalobkyně, která ke dni podání žaloby ještě v žádném případě nebyla přijata.
- 53 Dále je třeba rovněž připomenout, že podle článku 256 SFEU, jakož i článku 1 přílohy I statutu Soudního dvora Evropské unie a článku 91 služebního řádu má Soud pro veřejnou službu pravomoc rozhodovat v prvním stupni spory mezi Unií a jejími zaměstnanci podle článku 270 SFEU. Tribunál tudíž v rámci žaloby na neplatnost podané úředníkem proti ustanovení služebního řádu na základě článku 263 SFEU nemůže předjímat závěr o přípustnosti žaloby podané týměž úředníkem proti výplatní pásce nebo proti výkazu dnů dovolené vzhledem k tomu, že rozhodování o posledně uvedené žalobě spadá do pravomoci Soudu pro veřejnou službu.
- 54 Podmínky přípustnosti žaloby, kterou žalobkyně případně podá proti individuálním rozhodnutím OJ provádějícím napadená ustanovení, tedy nejsou pro přezkum přípustnosti projednávané žaloby relevantní, a v důsledku toho nemohou zhojit nedostatek osobního dotčení žalobkyně v projednávaném případě.
- 55 Vzhledem k tomu, že podmínky bezprostředního dotčení a osobního dotčení aktem, jehož zrušení je navrhováno, jsou kumulativní, je třeba dovodit, že žalobkyně neprokázala aktivní legitimaci k podání žaloby proti napadeným ustanovením, a NENÍ třeba přezkoumat, zda je jimi v projednávaném případě bezprostředně dotčena.
- 56 Návrh žalobkyně na zrušení napadených ustanovení tedy musí být odmítnut jako zjevně nepřípustný, aniž je třeba zkoumat existenci právního zájmu žalobkyně na podání žaloby namířené proti čl. 1 odst. 65 písm. b) a odst. 67 písm. d) nařízení č. 1023/2013.

K návrhu na náhradu újmy

- 57 Předně je třeba uvést, že ačkoliv je žalobkyně úřednicí Rady, její návrhová žádání týkající se náhrady újmy nesměřují vůči Radě jakožto orgánu, kterému žalobkyně podléhá, ale vůči Parlamentu a Radě jakožto spolutvůrcům nařízení č. 1023/2013, které je podle žalobkyně příčinou újmy, kterou údajně utrpěla.
- 58 Rovněž je třeba uvést, že žalobkyně se jako základu svých návrhových žádání týkajících se náhrady újmy dovolává článků 268 SFEU a 340 SFEU, a nikoliv článku 270 SFEU.
- 59 Za těchto okolností Tribunál zastává názor, že má pravomoc rozhodnout o návrhových žádáních žalobkyně týkajících se náhrady újmy.
- 60 V tomto ohledu je třeba připomenout, že podle ustálené judikatury musí být ke vzniku mimosmluvní odpovědnosti Unie ve smyslu čl. 340 druhého pododstavce SFEU za protiprávní jednání jejích orgánů splněn soubor kumulativních podmínek, a to protiprávnost jednání, které je orgánu vytýkáno, existence skutečné škody a existence příčinné souvislosti mezi tvrzeným jednáním a dovolávanou újmou (rozsudky ze dne 29. září 1982, *Oleifici Mediterranei v. EHS*, 26/81, Recueil, EU:C:1982:318, bod 16, a ze dne 14. prosince 2005, *Beamglow v. Parlament a další*, T-383/00, Sb. rozh., EU:T:2005:453, bod 95).

- 61 Jestliže jedna ze tří podmínek vzniku mimosmluvní odpovědnosti Unie není splněna, musí být nároky na náhradu újmy zamítnuty, aniž je třeba zkoumat, zda jsou splněny zbývající dvě podmínky (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 15. září 1994, KYDEP v. Rada a Komise, C-146/91, Recueil, EU:C:1994:329, bod 81, a ze dne 20. února 2002, Förde-Reederei v. Rada a Komise, T-170/00, Recueil, EU:T:2002:34, bod 37). Unijní soud kromě toho není povinen zkoumat tyto podmínky v předem daném pořadí (rozsudek ze dne 9. září 1999, Lucaccioni v. Komise, C-257/98 P, Recueil, EU:C:1999:402, bod 13).
- 62 Pokud jde o podmínku týkající se existence příčinné souvislosti mezi tvrzeným jednáním a dovolávanou újmou, judikatura vyžaduje jistý a přímý vztah příčiny a následku mezi protiprávním jednáním, kterého se dopustil dotýčný orgán, a dovolávanou újmou, přičemž prokázání této souvislosti je na žalobkyni. Tvrzená újma navíc musí dostatečně přímým způsobem vyplývat z vytýkaného jednání, jelikož toto jednání musí být rozhodující příčinou újmy (viz usnesení ze dne 4. června 2012, Azienda Agricola Bracesco v. Komise, T-440/09, EU:T:2012:269, body 37 a 38 a citovanou judikaturu).
- 63 V projednávaném případě z argumentace žalobkyně vyplývá, že se domnívá, že ustanovení nařízení č. 1023/2013, jejichž protiprávnost namítá v rámci svého návrhu na zrušení, jsou příčinou jak majetkové, tak nemajetkové újmy, kterou údajně utrpěla.
- 64 Je přitom nutno konstatovat, že mezi těmito ustanoveními a tvrzenou újmou neexistuje přímá a jistá souvislost, jelikož tato újma by případně mohla vyplynout pouze z rozhodnutí orgánu, k němuž žalobkyně náleží, tedy Rady, že jí jako dobu na cestu poskytuje méně dnů dovolené, než které jí byly poskytnuty podle služebního řádu použitelného do 31. prosince 2013, a že jí podle uvedených ustanovení odmítá nahradit roční cestovní výdaje.
- 65 Podmínka týkající se existence příčinné souvislosti mezi tvrzeným jednáním Parlamentu a Rady jako spolutvůrců napadeného aktu a dovolávané újmy tedy zjevně není splněna.
- 66 Z toho vyplývá, že návrhová žádání žalobkyně týkající se náhrady újmy musí být zamítnuta jako zjevně neopodstatněná.
- 67 Projednávanou žalobu je tudíž třeba zčásti odmítnout jako zjevně nepřipustnou a zčásti zamítnout jako zjevně neopodstatněnou.
- 68 Za těchto okolností není namístě rozhodovat o návrhu Komise došlém dne 16. dubna 2014 na vstup do řízení jako vedlejší účastnice na podporu návrhových žádání Parlamentu a Rady.

K nákladům řízení

- 69 Podle čl. 87 odst. 2 jednacího řádu se účastníku řízení, který neměl úspěch ve věci, uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník řízení, který měl ve věci úspěch, požadoval. Vzhledem k tomu, že Parlament a Rada požadovaly náhradu nákladů řízení a žalobkyně neměla ve věci úspěch, je důvodné posledně uvedené uložit, že ponese vlastní náklady řízení a nahradí náklady řízení vynaložené Parlamentem a Radou.

Z těchto důvodů

TRIBUNÁL (osmý senát)

rozhodl takto:

- 1) **Žaloba se zamítá.**
- 2) **Huynh Duong Vi Nguyen ponese vlastní náklady řízení a nahradí náklady řízení vynaložené Evropským parlamentem a Radou Evropské unie.**
- 3) **Není namístě rozhodovat o návrhu Evropské komise na vstup do řízení jako vedlejší účastnice.**

V Lucemburku dne 11. listopadu 2014.

Vedoucí soudní kanceláře
E. Coulon

Předseda
D. Gratsias